

odmítnouti jako opožděné podle §§ 471 čís. 2 a 474 odst. 2 c. ř. s. v zasedání neveřejném. Stížnost do výroku o útratách spojená s odvoláním je sice podána včas, nebylo jí však vyhověti. Stížnost tu odůvodňuje žalobkyně jen tím, že měl jí býti přiznán celý zažalovaný obnos a v důsledku toho, že měly útraty býti určeny podle toho. Když odvolání ve věci samé bylo odmítnuto, padá tím i uplatňovaný podklad stížnosti útratové.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu žalobkyně, usnesení odvolacího soudu zrušil a uložil mu, by o odvolání rozhodl.

Důvody :

V rozhodnutích č. 8423 a 11688 sb. n. s. byla vyslovena zásada, že, vyžádá-li si procesní soud z úřadu rozsudek k opravě podle § 419 c. ř. s., počíná se lhůta k podání odvolání (§ 464 c. ř. s.) doručením opravného písemného rozsudku. V rozhodnutí č. 9872 sb. n. s. vyslovena zásada, že, změnila-li se opravou podstatná část rozsudečného výroku, jest počítati lhůtu k podání odvolání rovněž od doručení opravného písemného rozsudku. Obě rozhodnutí, zejména poslední, od nichž není důvodu se odchýliti, dopadají na souzený případ, an procesní soud si vyžádal písemná vyhotovení svého rozsudku a opravil jej usnesením ze 4. prosince výrokem, že žalovaný jest povinen nahraditi i útraty sporu 693 Kč. Z § 55 c. ř. s. (úsudkem z opaku) plyne, že výrok o útratách lze za současného odporu proti rozhodnutí ve věci hlavní napadati jen odvoláním, a podle § 462 c. ř. s. prozkoumá odvolací soud rozsudek prvé stolice současně v mezích všech odvolacích návrhů. Neobsahoval-li původní písemný rozsudek vůbec výrok o útratách, nemohla žalující strana tento výrok odvoláním ani napadnouti, byť by i chtěla podati odvolání ve věci hlavní, a nemohla se proto ani rozhodnouti, zda v odvolání má napadnouti i výrok útratový. Týká se proto oprava podstatné části rozsudečného výroku a jest proto počítati lhůtu k odvolání od doručení opravného písemného rozsudku. (Srovnej i rozhodnutí č. 7573 Gl. U. n. F.). To se stalo 8. prosince a odvolání bylo dáno na poštu 20. prosince, tedy 12. den a bylo podáno zavčas.

Čís. 14268.

Vládní nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 Sb. z. a n. o odkladu exekucí proti zemědělcům a nezaměstnaným.

Proti zemědělcům nelze, jsou-li tu podmínky §§ 1 a 6 vl. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n., povolití ani vnucené zřízení zástavního práva.

Nebyl-li povinný v exekučním návrhu označen jako zemědělec, měl soudce podle obsahu exekučního návrhu navrženou exekuci povolití a ponechat dlužníku, aby se domáhal jejího zrušení podle § 39 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. března 1935, R I 282/35.)

Vymáhající věřitel, označiv v exekučním návrhu povinného jako zahradníka, navrhl, by mu byla proti povinnému povolena exekuce nuceným zřízením práva zástavního. Prv ý s o u d návrhu nevyhověl s tím odůvodněním, že podle zjištění v jiné exekuční věci povinný je zemědělcem provozujícím zemědělský podnik v politickém okrese K., v němž nelze proti zemědělcům povolití podle vládního nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 sb. z. a n. exekuci. R e k u r s n í s o u d k rekursu vymáhajícího věřitele změnil usnesení prvního soudu a návrhu na exekuci nuceným zřízením práva zástavního vyhověl z toho důvodu, že vládní nařízení čís. 142/34 sb. z. a n. nebrání povolení exekuce nuceným zřízením práva zástavního proti osobám, v cit. vl. nař. uvedeným, ježto tato exekuce nevede ke zcizení majetku dlužníkovy, nýbrž znamená pouze přípustné zajištění věřitele.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nelze sice souhlasiti s názorem, že za platnosti vládního nařízení ze dne 13. července 1934 č. 142 sb. z. a n. ve znění čl. I. vlád. nař. č. 207/34 a 258/34 lze povolití exekuci vnuceným zřízením zástavního práva také proti zemědělcům v okresích zvláště těžce poškozených letošní neúrodou, ježto prý jde pouze o přípustné zajištění věřitele, jež nevede ku zcizení nemovitosti. Třebaže totiž vnucené zřízení zástavního práva není vlastním uspokojením vymáhajícího věřitele, poněvadž nevede přímo k zaplacení pohledávky, nýbrž zajišťuje věřiteli jen možnost žádati kdykoli později a to i před pozdějšími věřiteli z této nemovitosti hmotné uspokojení — jeví přece způsob, jakým k jeho zřízení došlo, dalekosáhlé rozdíly vůči smluvnímu zástavnímu prvu jak co do podmínek nabytí, tak i co do jeho účinku, spočívajících zejména v pořadí podle § 29 kn. zák. a v jeho vykonatelnosti proti každému pozdějšímu nabyvateli nemovitosti (srovnej Dr. Hora, Soustava exekučního práva str. 102—104). V § 1 cit. vl. nař. se stanoví, že pohledávky proti dlužníkům zemědělcům v okresích tam uvedených nemohou býti vymáhány. Neprávem má i vymáhající strana za to, že z § 3 cit. vl. nař. nutno odvozovati, že také v případě § 1 jest zapotřebí návrhu na odklad exekuce, neboť přehlíží, že se ustanovení § 3 vztahuje na exekuce a zajišťovací úkony v době účinnosti tohoto vládního nařízení již v běhu jsoucí. Vymáhání pohledávek po rozumu § 1 cit. vl. nař. jest zajisté širším pojmem než vydobytí a uspokojení a zahrnuje v sobě i zajišťování exekvovaného nároku, čemuž nasvědčují také předpisy § 3 cit. vl. nař. Ježto nucené zřízení zástavního práva nepochybně sleduje účel zajišťovací, nelze je proti zemědělcům povolití, jsou-li tu podmínky §§ 1 a 6 tohoto vl. nař. Přes to nemohlo dovolacímu rekursu býti vyhověno. Soudce, exekuci povolující, měl o návrhu vymáhající strany podle § 55 ex. ř. rozhodnouti bez předcházejícího ústního jednání, směl přihlížeti toliko k údajům návrhu (§ 54 ex. ř.), v němž povinný není označen jako zemědělec, nýbrž jako zahradník, a nesměl proto konati šetření o tom, zda dlužníku přísluší výhody cit. vl. nař., jak první soud učinil, hledě k spisům E 712/33. Podle obsahu exekučního návrhu bylo tudíž navrženou exekuci povolití

a ponechat dlužníku na vůli, aby se domáhal jejího zrušení podle § 39 č. 2 ex. ř.

Čís. 14269.

Při venkovských statcích nemůže v případě § 151 odst. 3 ex. ř. býti navrženo opětovné zahájení dražebního řízení před uplynutím půl roku od dražebního roku pro žádnou pohledávku.

(Rozh. ze dne 28. března 1935, R I 283/35.)

Exekuční soud zastavil usnesením ze dne 30. března 1934 E 1773/33 podle § 151 odst. 3 ex. ř. exekuci nucenou dražbou nemovitosti, vedenou proti Jiřímu a Marii G-ovým vymáhajícím Spar- und Darlehenskassaverien für P. Usnesením téhož soudu ze dne 7. prosince 1934 E 3198/33 byla rovněž podle ustanovení § 151 odst. 3 ex. ř. zastavena exekuce nucenou dražbou nemovitosti dlužníků, vedené proti nim Sporiťelnou města J. v J. K návrhu prvního vymáhajícího věřitele nařídil e x e k u č n í s o u d usnesením ze dne 9. ledna 1935 E 28/35/1 pokračování v dražebním řízení, poněvadž lhůta § 151 odst. 3 ex. ř. v první exekuci E 1773/33 již uplynula a máje za to, že, pokud běží ještě v exekuční věci druhého vymáhajícího E 3198/33, nemůže brániti pokračování v jiné exekuční věci pro jinou pohledávku vedené. R e k u r s n í s o u d k rekursu dlužníků změnil usnesení prvního soudu a návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v dražebním řízení zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nutno řešiti otázku, od kdy sluší počítati lhůtu půl roku, stanovenou v § 151 ex. ř. V tomto ohledu vytýká stěžovatelka napadenému usnesení, že nerozeznává mezi exekucí vedenou nynější vymáhající věřitelkou (E 1773/33) a exekucí vedenou přistouplivší vymáhající stranou, Sporiťelna města J. v J. (E 3198/33), z nichž první již dne 30. března 1935, druhá však dne 7. prosince 1934 podle § 151 odst. 3 ex. ř. byla zastavena. Podle právní nauky nemůže při venkovských statcích v případě § 151 odst. 3 ex. ř. ani pro jinou pohledávku, než ohledně níž dražební řízení bylo zastaveno, býti navrženo opětovné zahájení dražebního řízení před uplynutím půl roku od dražebního stání (Neumann-Lichtblau, Komm. k ex. ř., III. vyd., I. svaz. str. 539 u § 151 ex. ř.), takže jest bezvýznamné, že rekursní soud v napadeném usnesení nesprávně měl za to, že dne 7. prosince 1934 exekuce nynější vymáhající věřitelky byla zastavena. Do usnesení ze dne 7. prosince 1934 E 1773/33, jímž dražební řízení bylo podle § 151 ex. ř. zastaveno, nebyla ovšem pojata doložka, že do půl roku od dražebního stání nemůže býti navrženo, by dražební řízení znovu bylo zahájeno. Tato okolnost však nemá vlivu na pozdější rozhodování o novém návrhu na zahájení dražebního řízení a byla povinná strana oprávněna podati rekurs proti usnesení, kterýmž byla exekuce v nucenou dražbou nemovitosti povolena, i když do dřívějšího zrušovacího usnesení ona doložka pojata nebyla a dlužníci si proti tomu nestěžovali.